

4487/2009 ΜΠΡ ΑΘ (511786)

ΜΠΡΑΘ 4487/2009

Δικαστής: Ε. Χατζίκος, Πρωτοδίκης
Δικηγόροι: Π. Πικολετόπουλος, Ι. Γκούβας

1. Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 12, 13 και 15 Ν 2121/1993 συνάγεται ότι η οικονομική αξιοποίηση του περιουσιακού δικαιώματος του πνευματικού δημιουργού γίνεται είτε με την εν ζωή μεταβίβαση του, είτε με την παραχώρηση συμβάσεων ή αδειών εκμετάλλευσης.

Η μεταβίβαση αποξενώνει τον δημιουργό από τις περιουσιακές εξουσίες επί του έργου του, ενώ στις λοιπές μορφές αξιοποίησης ο δημιουργός παραμένει υποκείμενο των σχετικών εξουσιών και ο εκδότης αποκτά την υποχρέωση ή άδεια να τις ασκήσει (βλ. Γ. Κουμάντο, Πνευματική ιδιοκτησία, 2002, 8η έκδ., σελ. 315 επ., Απ. Γεωργιάδη, Ενοχικό δίκαιο, Ειδικό μέρος Ι, 2004, σελ. 665-666, Π. Κοριατοπούλου-Αγγέλη,

Εκμετάλλευση περιουσιακού δικαιώματος, στο έργο Πνευματική ιδιοκτησία - Λημματογραφημένη ερμηνεία, 2008, σελ. 173, Δ. Καλλινίκου, Πνευματική ιδιοκτησία και συγγενικά δικαιώματα, 2008, 3η έκδ., σελ. 199, 201).

2. Η εκδοτική σύμβαση συνιστά γνήσια σύμβαση εκμετάλλευσης του άρθρου 13 παρ. 1 Ν 2121/1993, με την οποία ο μεν δημιουργός παραχωρεί έναντι αμοιβής στον αντισυμβαλλόμενο του εκδότη την εξουσία αναπαραγωγής (άρθρο 3 παρ. 1 περ. α` Ν 2121/1993) και διανομής των αντιτύπων ή αντιγράφων του έργου του στο κοινό (άρθρο 3 παρ. 1 περ. δ` Ν 2121/1993) καθώς και τη χρήση του υλικού φορέα, όπου αυτό (έργο) έχει ενσωματωθεί, ο δε τελευταίος αναλαμβάνει την ενοχική υποχρέωση της "έκδοσης" του έργου, ήτοι της αναπαραγωγής και διανομής του, καθώς και της καταβολής στον δημιουργό της νόμιμης ή συμφωνηθείσας αμοιβής (βλ. Α. Δεσποτίδου, Φύση και λειτουργία της εκδοτικής σύμβασης, 2003, σελ. 5-6, 23-24, 46, 78-79, 134-135, Χ. Τσίγκου, Εκδοτική σύμβαση, στο έργο Πνευματική ιδιοκτησία - Λημματογραφημένη ερμηνεία, 2008, σελ. 168-169). Δηλαδή, μία από τις κύριες παροχές του εκδότη (η άλλη είναι η καταβολή της αμοιβής) συνίσταται στην "έκδοση", σύνθετη ενέργεια απαρτιζόμενη από την αναπαραγωγή και τη διανομή. Η διανομή ολοκληρώνει την "έκδοση" και διακρίνει αυτήν από την "αμιγή σύμβαση αναπαραγωγής" (βλ. Γ. Κουμάντο, ό.π., σελ. 336, Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 79, 87-88, 333-335, 357).

Αν στην εκδοτική σύμβαση δεν προβλέπεται διαφορετικά, ο εκδότης υποχρεούται να καταστήσει το έργο προσιτό στο κοινό εντός ευλόγου χρόνου, σύμφωνα με την αναλογικώς εφαρμοζόμενη διάταξη του άρθρου 15 παρ. 5 Ν 2121/1993 (βλ. Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 49-50, 342, 347, 380).

3. Η υποχρέωση δημοσίευσης πρέπει καταρχήν να συνομολογείται ρητά στην οικεία σύμβαση, ώστε να θεωρηθεί αυτή εκδοτική. Εντούτοις, τέτοια υποχρέωση μπορεί να συνάγεται σιωπηρά κατ` εφαρμογή των ερμηνευτικών κανόνων των άρθρων 173 και 200 ΑΚ. Ετσι, η χρήση των όρων "δικαίωμα" ή "δικαιούται" ως προς την άσκηση των περιουσιακών εξουσιών δεν προσδίδει απαραίτητα χαρακτήρα άδειας εκμετάλλευσης στην οικεία σύμβαση, αφού ενδέχεται να αποδίδει τη μία εκ των δύο φύσεων της αναλαμβανόμενης εκμετάλλευσης (αναφορικά με τη διπλή φύση της αναλαμβανόμενης από τον εκδότη εκμετάλλευσης ως υποχρέωσης και δικαιώματος βλ. Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 328 επ.).

Σχετικές ενδείξεις προς τούτο αποτελούν ο αποκλειστικός χαρακτήρας της οικείας σύμβασης, καθώς και η ανάληψη εκ μέρους του δημιουργού της υποχρέωσης συμμετοχής στα έξοδα της έκδοσης.

Πρόκειται για παρεπόμενη υποχρέωση του δημιουργού, συνήθη στην πράξη όταν αυτός είναι άγνωστος στο κοινό στο οποίο απευθύνεται. Με αυτήν σκοπείται να περιορισθεί ο επιχειρηματικός κίνδυνος που αναλαμβάνει ο εκδότης. Συχνά εμφανίζεται ως όρος περί ενάρξεως της καταβολής της συμφωνημένης ποσοστιαίας αμοιβής στον δημιουργό μετά την πώληση συγκεκριμένου αριθμού αντιτύπων. Δηλαδή, η ποσοστιαία αμοιβή καταβάλλεται στον δημιουργό μετά την απόσβεση των εξόδων της έκδοσης από το τίμημα των πρώτων πωληθέντων αντιτύπων (βλ. Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 302-304, ιδίως υποσ. 320).

Ειδικά ως προς τις δισκογραφικές συμβάσεις πρέπει να σημειωθεί ότι τα προπαρατιθέμενα δεν αναιρούνται από τη συνήθη ρήτρα σύμφωνα με την οποία ο εκδότης καθίσταται κύριος του πρωτότυπου υλικού (master tape), δικαιούμενος να αναπαράγει αυτό σε οποιονδήποτε υλικό φορέα ήχου και να κυκλοφορεί τα αντίτυπα στην αγορά, εφόσον η διακριτική ευχέρεια του έγκειται στον τρόπο της εκμετάλλευσης, δηλαδή στο πώς και όχι στο εάν.

Δεν πρέπει να παραβλεφθεί ότι, όταν πρόκειται για νέο (πρωτοεμφανιζόμενο) δημιουργό, πρώτιστο κίνητρο του συνιστά η διάδοση του έργου του στο κοινό και η συνεπακόλουθη ηθική αναγνώριση και καλλιτεχνική καταξίωση (πρβλ. Μ.-θ. Μαρίνο, Η αποκλειστική δισκογραφική σύμβαση, ΧρΙΔ 2002,289, 293-294).

4. Η εκδοτική σύμβαση είναι αμφοτεροβαρής και διαρκής σύμβαση (βλ. ΕφΑΘ 8138/2000 ΔΕΕ 2001,60, Γ. Κουμάντο, ό.π., 339-340, Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 136 επ., Χ. Τσίγκου, ό.π. σελ. 168), η οποία ρυθμίζεται αποσπασματικά στον Ν 2121/1993.

Επ' αυτής εφαρμόζονται συμπληρωματικώς οι γενικές διατάξεις του ενοχικού δικαίου, ιδίως αυτές που αναφέρονται στις αμφοτεροβαρείς συμβάσεις, καθώς και οι αρχές που διέπουν όλες τις διαρκείς συμβάσεις.

Παράλληλα, δεν αποκλείεται η αναλογική εφαρμογή ορισμένων διατάξεων που ρυθμίζουν επώνυμες ενοχικές συμβάσεις (βλ. Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 127 επ., 216-217).

5. Στην εκδοτική σύμβαση, η οποία εισήλθε στο στάδιο εκτέλεσης, πρόσφορος τύπος διαπλαστικού δικαιώματος που οδηγεί στη ρήξη του συμβατικού δεσμού, είναι αντί της υπαναχώρησης η καταγγελία (βλ. Π. Παπανικολάου σε Γεωργιάδη-Σταθόπουλου ΑΚ, Εισαγ. 389-401 αρ. 7).

Ετσι, η ορισμένου χρόνου εκδοτική σύμβαση λύεται με έκτακτη καταγγελία, όταν υφίσταται σπουδαίος λόγος (γενική αρχή του δικαίου επί διαρκών έννομων σχέσεων συναγόμενη από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 281, 288, 588, 672, 752 και 766 ΑΚ, βλ. σχετ. ΑΠ 1639/2005 ΝοΒ 2006,560, ΕφΑΘ 5361/2006 Αρμ 2007,1714, Γ. Καποδίστρια σε ΕρμΑΚ, Εισαγ. 416-454 αρ. 42), ενώ η αορίστου χρόνου τόσο με τακτική καταγγελία (βλ. Μ. Σταθόπουλο, Γενικό ενοχικό δίκαιο, 4η έκδ., 2004, σελ. 1220, Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 142-143), όσο και με έκτακτη (βλ. Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 143-145).

6. Με την καταγγελία επέρχεται η λήξη της εκδοτικής σύμβασης *ex nunc*, χωρίς να αποκλείεται η γέννηση ορισμένων αναστροφικών υποχρεώσεων, όπως π.χ. η υποχρέωση απόδοσης του υλικού φορέα του έργου, προκειμένου να μην έχει ο εκδότης τη δυνατότητα αναπαραγωγής του (βλ. Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 143 ιδίως υποσ. 63, πρβλ. Ι. Καρακατσάνη σε Γεωργιάδη-Σταθόπουλου ΑΚ,

Εισαγ. 416-454 αρ. 18).

7. Αν η εκδοτική σύμβαση είναι ακόμη ανεκτέλεστη ή αν υπάρχει λόγος ανατροπής και του εκτελεσμένου μέρους χωρεί νόμιμη υπαναχώρηση (βλ. Μ. Σταθόπουλο, ό.π.). Η εκδοτική σύμβαση εισέρχεται στο στάδιο εκτέλεσης με την πρώτη πράξη διανομής του έργου εκ μέρους του εκδότη, αφού αυτή η ενέργεια ολοκληρώνει τη σύνθετη παροχή του τελευταίου (βλ. σκέψη 2). Έκτοτε, η εκδοτική σύμβαση λύεται με καταγγελία.

8. Παρέπεται ότι, αν ο εκδότης βρίσκεται σε υπερημερία ως προς την κύρια παροχή του, ήτοι την "έκδοση", εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 343 παρ. 1 και 383 επ. ΑΚ. Δηλαδή, ο δημιουργός δικαιούται: α) να ζητήσει την εκπλήρωση της παροχής και επιπλέον αποζημίωση για τη ζημία του από την καθυστέρηση (άρθρο 343 παρ. 1 ΑΚ) κατ' β) να τάξει στον εκδότη εύλογη προθεσμία για εκπλήρωση, δηλώνοντας συνάμα ότι μετά την πάροδο της αποκρούει την παροχή. Αν η προθεσμία παρέλθει άπρακτη, ο δημιουργός έχει δικαίωμα να απαιτήσει αποζημίωση για την μη εκπλήρωση ή να υπαναχωρήσει από τη σύμβαση, όχι, όμως, να απαιτήσει την παροχή (άρθρο 383 ΑΚ). Δεν απαιτείται να ταχθεί στον υπερήμερο εκδότη προθεσμία για εκπλήρωση, αν από την όλη στάση του προκύπτει ότι το μέτρο αυτό θα ήταν άσκοπο (άρθρο 385 περ. 1 ΑΚ), όπως όταν αυτός δηλώνει ρητά ότι δεν θα εκπληρώσει την παροχή του ή όταν κωφεύει στις επανειλημμένες οχλήσεις του δημιουργού ή γενικότερα δείχνει πλήρη αδιαφορία για την εκπλήρωση της παροχής (βλ. ΑΠ 1814/2007 ΧρΙΔ 2008,593, ΑΠ 1284/1993 ΕλλΔνη 36,373).

Στις περιπτώσεις όπου ο δημιουργός ασκεί το δικαίωμα της υπαναχώρησης, μπορεί επιπλέον με αίτηση του και κατά την εύλογη κρίση του δικαστηρίου να του επιδικασθεί και αποζημίωση για την τυχόν ζημία από τη μη εκπλήρωση της σύμβασης. Στο δικαίωμα της υπαναχώρησης κατά τα λοιπά εφαρμόζονται αναλόγως οι διατάξεις των άρθρων 389 έως 396 ΑΚ (άρθρο 387 ΑΚ).

9. Η αθέτηση μιας σύμβασης, καθεαυτή, δεν συνιστά αδικοπραξία. Αν και αποτελεί πράξη παράνομη, οι έννομες συνέπειες της δεν ρυθμίζονται από τις περί αδικοπραξιών διατάξεις, αλλά από τις διατάξεις για τη μη εκπλήρωση της παροχής (αδυναμία παροχής, υπερημερία του οφειλέτη, πλημμελής εκπλήρωση της συμβάσεως κ.λπ.).

Πλην όμως, μερικές φορές είναι δυνατόν ένα και το αυτό βιοτικό γεγονός να συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις τόσο της αθέτησης της συμβάσεως όσο και της αδικοπραξίας.

Στην περίπτωση αυτήν το πραγματικό γεγονός υπόκειται σε πολλαπλή αξιολόγηση και αντιμετωπίζεται από διαφορετικές απόψεις.

Ετσι, η υπαίτια (από δόλο ή αμέλεια) και ζημιογόνος πράξη ή παράλειψη, με την οποία παραβιάζεται μία σύμβαση και γεννιέται ενδοσυμβατική ευθύνη του οφειλέτη, μπορεί να θεμελιώσει και παράλληλη αδικοπρακτική ευθύνη, αν, και χωρίς τη συμβατική σχέση διαπραττόμενη, θα ήταν καθε αυτή παράνομη κατ' άρθρο 914 ΑΚ (βλ. ΑΠ 1731/2008 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών Δ.Σ.Α. "ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ", ΑΠ 1672/2008 ΝοΒ 2009,637, ΑΠ 653/2008 ΧρΙΔ 2008,889).

10. Από την προπαραπθέμενη σκέψη σε συνδυασμό και με τις διατάξεις των άρθρων 57, 59, 299, 914 και 932 ΑΚ συνάγεται ότι αν, εκτός από την υπαίτια (από δόλο ή αμέλεια) μη εκπλήρωση ή πλημμελή εκπλήρωση κάποιας σύμβασης, στοιχειοθετείται επιπλέον παράνομη προσβολή της προσωπικότητας του αντισυμβαλλομένου, γεννιέται αξίωση χρηματικής ικανοποίησης για αποκατάσταση της ηθικής βλάβης του τελευταίου, η οποία συνδέεται απιωδώς με την παράνομη συμπεριφορά του υπαιτίου (βλ. ΑΠ 1731/2008 ό.π.).

11. Αντίστοιχα, η κατ' άρθρα 63Α επ. Ν 2121/1993 έννομη προστασία παρέχεται μόνο σε παράνομη προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος, δηλαδή έναντι κάθε πράξεως που έχει αντικείμενο και περιεχόμενο όμοιο με το αντικείμενο και το περιεχόμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος, σε όσο μέτρο αυτά προστατεύονται από το νόμο, εφόσον η πράξη δεν γίνεται από το δικαιούχο ή με τη συναίνεση του ή δεν εμπίπτει στους νόμιμους περιορισμούς του περιουσιακού δικαιώματος.

Τέτοια προσβολή δεν συνιστά η παράβαση των συμβατικών υποχρεώσεων που έχει αναλάβει ο αντισυμβαλλόμενος απέναντι στον δημιουργό ή στον δικαιούχο συγγενικού δικαιώματος στο πλαίσιο συμβάσεως εκμετάλλευσης, εφόσον βέβαια δεν συμπροσβάλλεται η περιουσιακή εξουσία του δημιουργού ή δικαιούχου (βλ. ΠΠρΑθ 3318/1998 ΔΕΕ 1999,403, Μ.-θ. Μαρίνος, Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, ΕλλΔνη 35,1441, 1449, Δ. Καλλινίκου, ό.π., σελ. 351-352, Γ. Κουμάντο, ό.π., σελ. 427-429, Κοτσίρη-Σταλιατουόδη, Ερμ. Ν 2121/1993, α. 65, 4-5, 7/Βαγενά, Κ. Κυπρούλη, Το συγγενικό δικαίωμα των ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών, 2000, σελ. 258).

12. Από τις προπαρατιθέμενες σκέψεις συνάγεται ότι αυτή καθαυτή η υπερημερία του εκδότη ως προς την κύρια παροχή της "εκδόσεως" του έργου δεν θεμελιώνει παράλληλη αδικοπρακτική ευθύνη του, αφού δεν θα ήταν παράνομη αν εκδηλωνόταν χωρίς τη συμβατική σχέση. Σε εφαρμογή καλούνται οι γενικές διατάξεις του ενοχικού δικαίου (βλ. σκέψη 8). Αυτονόητο είναι ότι η ενδοσυμβατική αυτή παράβαση δεν θεωρείται προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και δεν υπόκειται στις αστικές κυρώσεις του Ν 2121/1993 (βλ. Χ. Τσίγκου, ό.π., σελ. 170). [...]

15. Με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα η αγωγή παραδεκτώς εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου κατά την τακτική διαδικασία (άρθρα 7, 9, 14 παρ. 2, 25 παρ. 2 ΚΠολΔ), εκτός από το πρώτο αίτημα το οποίο είναι απορριπτέο ως απαράδεκτο, κατά μεν το πρώτο σκέλος του λόγω αοριστίας, διότι δεν διαλαμβάνονται πραγματικά περιστατικά από τα οποία να προκύπτει ότι η εναγομένη αμφισβητεί την εγκυρότητα της υπαναχώρησης ή με την όλη στάση της θεωρεί ενεργή τη σύμβαση, κατά δε το δεύτερο λόγω έλλειψης άμεσου έννομου συμφέροντος, επειδή εκτίθενται πραγματικά περιστατικά που υποδηλώνουν συνεχή και σταθερή άρνηση της εναγομένης να ασκήσει τις παραχωρηθείσες σε αυτήν περιουσιακές εξουσίες.

Σημειωτέον ότι κρίνεται απορριπτέος ο αρνητικός ισχυρισμός της εναγομένης περί αναρμοδιότητας του Δικαστηρίου, διότι η αγωγή δεν περιέχει μη περιουσιακό αίτημα άρσης ή παράλειψης προσβολής δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας. Είναι νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 361, 383, 385 περ. 1, 387, 389 παρ. 2, 390, 908 επ. ΑΚ, 13 παρ. 1, 15 παρ. 5 Ν 2121/1993, 907, 908 παρ. 1 και 176 ΚΠολΔ, εκτός από το υπό γ' iii αίτημα περί καταβολής ποσού 20.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης της ενάγουσας, το οποίο είναι απορριπτέο ως νόμω αβάσιμο, καθώς η περιγραφόμενη στην αγωγή συμπεριφορά της εναγομένης δύναται μεν να θεμελιώσει την ενδοσυμβατική της ευθύνη, δεν συνιστά, όμως, παράλληλα και αδικοπραξία αυτής, ώστε να αξιώνεται η καταβολή χρηματικής ικανοποίησης, αφού δεν μπορεί να θεωρηθεί παράνομη εκτός του συμβατικού πλαισίου. Επομένως, πρέπει, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητα της, [...].

16. Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων που εξετάστηκαν νομότυπα στο ακροατήριο του Δικαστηρίου (...) και των εγγράφων που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: η ενάγουσα, η οποία είναι διπλωματούχος σολίστ πιάνου, καθώς και καθηγήτρια του οργάνου αυτού στο Κρατικό Ωδείο

θεσσαλονίκης, είχε προσεγγίσει ήδη από το έτος 2004 την εταιρία με την επωνυμία "A. D. ΑΕ", προκειμένου να αναθέσει σε αυτήν την κυκλοφορία ενός δίσκου, απαρτιζόμενου από 12 μουσικά έργα του Astor Piazzolla διασκευασμένα από την ίδια για πιάνο. Το έτος 2005 έλαβε τη σχετική έγκριση από τους κληρονόμους του παραπάνω δημιουργού και στις 4.4.2006 κατήρτισε με την ως άνω εταιρία έγγραφη σύμβαση με την οποία συμφωνήθηκαν μεταξύ άλλων τα εξής: "1. Η Δημιουργός παραχωρεί σήμερα με το παρόν στην Εταιρεία το δικαίωμα εκμετάλλευσης των 12 μουσικών έργων του Astor Piazzolla διασκευασμένων για πιάνο από την ίδια τη Δημιουργό, για τα οποία έχει πάρει δικαιώματα. Ως εκμετάλλευση νοείται μόνο: α) Η αναπαραγωγή και κυκλοφορία των έργων της δημιουργού σε φορείς ήχου κάθε είδους, β) Η διάθεση τους στο καταναλωτικό κοινό της ελληνικής και ξένης αγοράς μέσω των καταστημάτων λιανικής ή χονδρικής πώλησης ... 2. Τα δικαιώματα που παραχωρεί η Δημιουργός στην εταιρία επί των έργων της αφορούν: α) Την πρώτη ηχητική εγγραφή των συνθέσεων με κάθε μέσο και την πρώτη κυκλοφορία σε φορείς ήχου. β) Την αναπαραγωγή των ηχογραφημάτων με τις μουσικές εκτελέσεις της δημιουργού, γ) Την κυκλοφορία των αντιτύπων των ηχογραφημάτων επί οποιασδήποτε μορφής υλικών φορέων ήχου. 3. Η Εταιρεία έχει πλήρες δικαίωμα κυριότητας, νομής και κατοχής του υλικού προϊόντος των ηχογραφήσεων (πρωτότυπες μαγνητικές ταινίες, μήτρες, φορείς ήχου). Επίσης δικαιούται να αναπαράγει από αυτές και να κυκλοφορεί στο εμπόριο το περιεχόμενο τους με οποιονδήποτε φορέα ήχου και κάτω από τα σήματα της επιλογής της. ... 6. Η εταιρία θα καταβάλει τα πνευματικά δικαιώματα της δημιουργού από τις πωλήσεις των φορέων ήχου (CD, κασέτες) απευθείας στην ίδια κάθε τέλος του χρόνου. Το ποσοστό θα είναι 20% επί των πωλήσεων, μετά την πώληση των 300 τεμαχίων.... 9. Το κόστος της ΑΕΠΙ για κάθε παραγόμενο CD (1,07 /τεμάχιο) βαρύνει τη Δημιουργό. Το συνολικό ποσό θα πρέπει να καταβληθεί στην Εταιρεία άμα την παραγωγή των CD`s. Ο παρών όρος ισχύει για την πρώτη παρτίδα των CD`s, που θα είναι 500. ...".

Από το κείμενο του ιδιωτικού συμφωνητικού και το σύνολο των εκατέρωθεν δικαιωμάτων και υποχρεώσεων το Δικαστήριο κρίνει ότι υπάρχει ασάφεια ως προς το αν η αντισυμβαλλόμενη της ενάγουσας εταιρία είχε υποχρέωση να προχωρήσει στην έκδοση του δίσκου, η οποία αίρεται με προσφυγή στους ερμηνευτικούς κανόνες των άρθρων 173 και 200 ΑΚ. Στα πλαίσια αυτά πρέπει να επισημανθούν τα εξής: α) η ενάγουσα ανέλαβε ως παρεπόμενη υποχρέωση να συμμετάσχει στα έξοδα της έκδοσης του δίσκου, τόσο με την εφάπαξ καταβολή στην αντισυμβαλλόμενη εταιρία ποσού που αντιστοιχεί στα "μηχανικά" δικαιώματα της ΑΕΠΙ, όσο και με τη μη λήψη της ποσοστιαίας αμοιβής της για τους πρώτους 300 ψηφιακούς δίσκους, β) η εκμετάλλευση βάσει της συμβάσεως είναι αποκλειστική και όχι απλή και γ) η ενάγουσα ήταν άγνωστη στο κοινό στο οποίο απευθύνονται οι δημιουργίες της και ο συγκεκριμένος δίσκος ήταν το πρώτο έργο της με προορισμό τη διάθεση του στην αγορά.

Υπό τα δεδομένα αυτά αληθινή βούληση των μερών, ερμηνευόμενη όπως απαιτεί η καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη, ήταν η σύναψη γνήσιας εκδοτικής σύμβασης, με την οποία η αντισυμβαλλόμενη εταιρία ανέλαβε την υποχρέωση να εκδώσει το έργο εντός εύλογου χρονικού διαστήματος.

Αντίθετο πόρισμα αντίκειται στα διδάγματα της κοινής πείρας, αφού η ενάγουσα εμφανίζεται να αναλαμβάνει κυρίως υποχρεώσεις, και μάλιστα οικονομικής φύσεως, χωρίς να αναμένει οποιαδήποτε αντιπαροχή εκ μέρους της αντισυμβαλλομένης.

Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η ενάγουσα ενέγραψε τα διασκευασμένα έργα σε ψηφιακό δίσκο, που αποτέλεσε την πρώτη μήτρα εγγραφής (master CD), και τον παρέδωσε στην αντισυμβαλλόμενη εταιρία, ενώ κατέβαλε στην τελευταία και το ποσό των 630,70 ευρώ έναντι των "μηχανικών" δικαιωμάτων της ΑΕΠΙ για την πρώτη παρτίδα αναπαραγωγής, η οποία ολοκληρώθηκε το θέρους του έτους 2006.

Όμως, η εκδότρια εταιρία δεν προχώρησε στη διανομή των αντιτύπων εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος.

Μάλιστα, τον Δεκέμβριο του ίδιου έτους κατόπιν οχλήσεως της ενάγουσας ο νόμιμος εκπρόσωπος της αντισυμβαλλομένης, ..., δήλωσε ότι "τα CD`s βρίσκονται στην αποθήκη και δεν καταβάλλεται προσπάθεια για τη διάθεση τους, διότι τούτο κρίνεται ασύμφορο". Στις 9 Φεβρουαρίου του έτους 2007 η ενάγουσα επέδωσε στην εκδότρια την από 19.1.2007 εξώδικη διαμαρτυρία - πρόσκληση - δήλωση, με την οποία την καλούσε να αρχίσει τη διάθεση του έργου εντός δεκαπενθημέρου. Η εκδότρια δεν προέβη σε οποιαδήποτε πράξη διανομής, ούτε επικοινωνήσε έκτοτε μαζί της.

Εξάλλου, η εταιρία με την επωνυμία ".....," συγχωνεύθηκε δι` απορροφήσεως με την νυν εναγομένη στις 22.10.2007, ημέρα καταχώρησης στο Μ.ΑΕ της εγκριτικής της συγχώνευσης αποφάσεως. Από την ημέρα καταχώρησης η εναγομένη υποκαταστάθηκε, κατ` άρθρο 75 Ν 2190/1920, σε όλα γενικά τα δικαιώματα και υποχρεώσεις της απορροφηθείσας εταιρίας, συνεπώς και εκείνων που απορρέουν από την ένδικη εκδοτική σύμβαση. Κατόπιν τούτων η ενάγουσα εγκύρως υπαναχώρησε από τη σύμβαση με την παρούσα αγωγή χωρίς να τάξει στην εναγομένη εύλογη προθεσμία εκπλήρωσης με απειλή απόκρουσης της παροχής, αφού από την όλη στάση εκείνης προκύπτει ότι το μέτρο αυτό θα ήταν άσκοπο. Επιπλέον, πιθανολογήθηκε ότι, αν λειτουργούσε η εκδοτική σύμβαση, θα πωλούνταν κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων τουλάχιστον 3.000 αντίτυπα, με τιμή πώλησης 15 ευρώ έκαστο, η δε ποσοστιαία αμοιβή της ενάγουσας θα ανερχόταν στο ποσό των 8.100 € (2.700 x 15 x 20%).

Με βάση την ως άνω αποθετική ζημία και μετά από συνεκτίμηση της οικονομικής καταστάσεως των μερών, του βαθμού πταίσματος των νομίμων εκπροσώπων της εναγομένης και της καθολικής δικαιοπαρόχου της, αλλά και της αρχής της επιείκειας το Δικαστήριο προσδιορίζει ως εύλογη αποζημίωση που πρέπει να καταβληθεί στην ενάγουσα το ποσό των πέντε χιλιάδων ευρώ (5.000 ευρώ).

Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτή εν μέρει η αγωγή ως ουσιαστικά βάσιμη και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα το συνολικό ποσό των 5.630,70 ευρώ, και συγκεκριμένα το ποσό των 630,70 ευρώ κατά τις διατάξεις για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό και το ποσό των 5.000 ευρώ ως εύλογη αποζημίωση, καθώς και να της αποδώσει τον πρωτότυπο υλικό φορέα ήχου (master CD).

Επίσης, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι για την κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, ούτε η καθυστέρηση στην εκτέλεση μπορεί να προκαλέσει σημαντική ζημία στην ενάγουσα. Γι` αυτό το οικείο αίτημα είναι απορριπτό ως ουσία αβάσιμο.

Τέλος, πρέπει να καταδικασθεί η εναγομένη στην εν μέρει δικαστική δαπάνη της ενάγουσας, η οποία αντιστοιχεί στην έκταση της ήττας της, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό (άρθρα 178 παρ. 1 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ).

[Δέχεται εν μέρει την αγωγή].